

**R. P. Francisci De Oviedo Madritani, Societatis Iesv,
Theologiæ Professoris, Cursus Philosophicus**

Oviedo, Francisco de

Lvgdvni, M.DC.LI.

IV. Quid sit vbi intrinsecum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95503](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95503)

mopere displicere dicit, eidem displicuerit, qui neque in modo loquendi, neque per exiguum vnguem ab illa discedit.

4 Videamus iam quomodo Hurtadus, & Arriaga rationibus Vasquij respondeant. Arguit Vasquez: spatium imaginarium non est quid reale, sed fictitium, & chimericum: ergo Deus non potest esse in illo, aliàs Deus esset in chimæra. Discursum hunc prior Vasquius confecerat Angelicus Doctor in 1. dist. 37. art. 3. in argumento *sed contra*. vbi sic ait: *si quocumque est aliquid, illud oportet esse, quia in nihilo nihil omnino est.* Respondet Hurtadus. num. 20. latum esse discrimen inter spatium imaginarium, & chimæram, quia hæc non apprehenditur vt internallum, & intercapedo ad explicandas vbicationum essentias, sicut apprehenditur spatium imaginarium vt aptitudo ad recipienda corpora. Certè plurimum casus apprehensionis tribuit Hurtadus, qui refert hoc, vel illo modo apprehendi, vt Deus sit in spatio vel vt non sit in chimæra: Constituitur ne Deus præsens per fingentem apprehensionem: Questio est de existentia reali Dei in spatio, ad quam existentiam impertinens est mea apprehensio: ergo si seclusa apprehensione spatium imaginarium, & chimæra non differunt, & sunt æquè nihil, eademque apprehensione seclusa non Deus magis existit in spatio imaginario, quàm in chimæra.

5 Concludo, neque Deum, neque Angelum, neque creaturam aliquam esse realiter in spatio imaginario propter prædictam rationem, quam hoc syllogismo cingo. Nihil potest esse realiter in illo, quod realiter non est, sed spatium imaginarium realiter non est: ergo nihil potest esse realiter in illo. Secundo vt rectè ex Vasquio dicebat Arriaga, coexistere est simul existere, sed spatium imaginarium non existit: ergo non potest aliquid illi coexistere: ergo nulla entitas potest existere in illo. Hæ rationes efficacissimæ sunt, & æquè probant de ente creato existenti, & possibili. De Deo, & Angelis conclusionem istam tradidit Vasquez in cuius sententia vnum difficile apparer videlicet aliter de ente corporeo, quàm de spiritali videri ipsum loquutum esse, cum illius rationes æquè probent de omni ente. Si tamen attente legatur, idem in re docet de ente corporeo, & spiritali. Afferit corpus tantum replere ultimam superficiem ambientem, & sine illa in nullo fore, sed tantum in se ipso, & corpus extra cælum productum non fore in spatio, sed in se ipso, quam doctrinam vniuersaliter tradit, etiam de ente corporeo, additque modò concipi corpus esse in spatio, quia cum resistat penetrationi alterius, illud concipimus, quasi occupans, & replens spatium, impediensque, ne aliud corpus idem repleat, quod tantum importat non posse duo corpora esse sibi mutuò intimè præsentia, neque se attingere secundum partes profundas, non verò realiter spatium occupare, quia cum spatium realiter non sit, realiter occupari non potest. Entitates verò spirituales cum possint adinuicem esse intimè præsentia, & simul cum alio corpore, non concipiuntur spatium occupantes, ac proinde non habemus fundamentum vt illas in spatio concipiamus, sicut concipimus entitates corporeas, vel si fundamentum aliquod habemus saltem non æquale cum fundamento impenetrationis, quod in corpore reperimus.

6 Obicit Hurtadus. Si Deus non est extra cælum sequitur Deum realiter posse mutari, quia potest creaturam aliquam extra cælum producere, cui necessariò inciperet esse intimè præsens: ergo inciperet Deus esse in aliquo spatio in quo non erat: ergo mutaretur. Respondeo: producta in tempore aliqua creatura extra cælum Deum in tempore incipere esse illi præsentem sine aliqua mutatione ipsius Dei, quia Deus modo ab æterno habet secù identificatam immensitatem, ratione cuius inuariatè existentis est intimè præsens cuicumque creaturæ, siue intra cælum, siue extra cælum, quam intimam præsentiam in tempore incipit Deus habere, quia illam tota æternitate præcedenti non habuisse non proueniebat ex defectu immensitatis, seu præsentia Dei, sed ex defectu existentia creaturæ, qua incipiente per coexistentiam ipsius, & immensitatis Dei quæ fuit ab æterno, incipit Deus esse illi intimè præsens.

7 Obicit Arriaga: Deus fuit in spatio imaginario temporis ante mundi creationem: ergo similiter erit in spatio imaginario loci etiam extra cælum. Respondeo: Deum fuisse ab æterno lumine naturæ cognitum esse, ac proinde verum esse Deum fuisse ante mundi constitutionem; fal-

sum autem fuisse in spatio imaginario temporis, quia spatium imaginarium tēporis nihil est, ac proinde in illo Deus esse non potuit, sed tantum fuit ab æterno in se ipso. Ne tamen ex modo loquendi in re graui æquiuocatio aliqua orietur ad illam propositionem, *Deus fuit ab æterno in spatio imaginario temporis.* Respondeo negando assumptum, videlicet fuisse ab æterno spatium imaginarium; cum enim hoc tantum sit chimæricum, existit tantum dum mente fingitur, respectu cuius habet esse obiectiuium, & non aliud. Quapropter idè solum nego Deum esse ab æterno in spatio imaginario temporis, quia nego ab æterno fuisse spatium imaginarium temporis, quod neque modo est, nisi per fictionem, quod non est esse: quod si ab æterno realiter fuisset spatium imaginarium temporis, negari non posset Deum ab æterno in illo fuisse, quia Deus habet intrinsecam immensitatem, ratione cuius illi repugnat non coexistere, seu non condurare (licet sic loqui) omni enti, quando cumque duret.

Addit P. Fasolus Deum esse extra cælum in se ipso, et si verum sit non esse in spatio, quod tantum importat Deum esse in se ipso, & non cælorum ambitu circumscribi, sed tantam habere immensitatem, vt ratione illius quamcumque præsentiam habeat creatura siue intra cælum, siue extra illos, eo ipso quod talis creatura existat, Deus illi est actu intimè præsens, quod non tantum vt cumque verum, sed etiam Catholicum est: ob hanc rationem dixit P. Vasquez verbis suprà adductis Deum ab æterno esse in se ipso, quam existentiam in se lumine naturæ notum est non posse aliquo corpore circumscribi, & idè existente cælum potest dici Deum esse extra cælum, hoc est non definitum cælorum terminis, ita vt indigeat noua extensione, vt incipiat intimam habere præsentiam cum creatura extra cælorum ambitum producta. Huc tendunt plura testimonia Scripturæ & Patrum, quæ contra nostram sententiam adduci solent, in quibus Deum non posse cælum contineri, & alia huiusmodi traduntur.

PUNCTVM IV.

Quid sit vbi intrinsecum?

Triplitem de hac re sententiam inuenio. Prima docet, *vbi intrinsecum*, seu præsentiam ex vi cuius corpus in loco constituitur non esse accidens physicum superadditum, sed tantum quamdam extrinsecam denominationem. Sententiam hanc defendit Pater Agidius Conink 3. p. q. 35. dub. 1. Secunda sententia asserit hoc *vbi esse formam intrinsecam*, dicit tamen hanc formam resultare in re vbicata ex circumscriptione loci, & esse prædicamentalem relationem distantia à polis mundi tribuitur hæc sententia Alberto Magno lib. 7. de sex principiis tractat. 1. cap. 1. Tertia sententia docet *vbi esse formam realem*, & accedens quoddam physicum superadditum rei vbicatæ, ex vi cuius formaliter constituitur præsens. Ita ferè omnes nostri Doctores P. Vasquez 1. part. tom. 2. disp. 180. cap. 7. n. 17. P. Suarez 2. Metaphysic. disp. 50. sect. 1. num. 13. P. Hurtadus disp. 16. sect. 2. P. Albert. tom. 2. de prædicam. vbi, disp. vnica quæst. 5.

Primò reiicienda est secunda sententia quæ præsentiam, seu *vbi* in relatione constituebat resultante ex circumscriptione loci quod sine magna opera efficaciter præstabo. Circumscripção loci, vt dicit formaliter præsentiam rei locatæ, & loci, vt probabo Punct. 1. dicit enim locatum contineri intra locum, & hæc duo esse inter se applicata: ergo præsentia non potest consistere in aliquo, quod resultet ex illa circumscriptione. Secundo mente adime relationem illam resultantem ex circumscriptione loci, & da mihi corpus loco circumscriptum: eo ipso, quod sit loco circumscriptum locatum erit contentum intra locum, & illi approximatum: ergo superfluit posita circumscriptione relatio illa resultans, quæ essentialiter supponit iam corpus præsens, seu vbicatum. Tertiò vltima superficies cælorum nullo circumscribitur, & tamen habet præsentiam: ergo præsentia non resultat ex circumscriptione.

Præferenda est omnibus tertia sententia, quæ asserit præsentiam, seu *vbi* esse accidens reale, & formam intrinsecam accedentem rei vbicatæ: eidem rationibus illam probabo, & primam impugno. Sit prima ratio. Motus localis est actio: ergo aliquid ex vi illius producitur, aliàs dabitur actio

actio sine termino, quod repugnat. Si dicas motum localem non esse actionem, inquiram cur in nihilo agendo defatigeris cum locum acquiris, & aliquid spatium percurris? Respondent alij motum localem esse actionem adductum mobilis ad locum extrinsecum, non verò alicuius termini productivam. Hæc sunt pura verba re vacua. Ex vi huius actionis, quam non vis productionem esse, sed adductionem, mobile est adductum ad locum: Rogo quid est in termino esse adductum? non nuda termini entitas: ergo aliud distinctum, quod modò est & antea non erat: hoc ergo erit præsentia.

Secundò efficacissimè arguo. Corpus per suam entitatem non magis determinatum est ad hoc spatium, quàm ad aliud, videmus enim modò hoc, modò illud occupare (semper de spatio loquimur, ac si esset aliquid reale, intendentes tantum significare præsentias corporum, & eorumdem distantias, quæ semper in ordine ad spatium concipiuntur & explicantur) ergo datur aliquid superadditum, per quod constituatur in hoc spatio, sed hoc superadditum non potest esse spatium, quia nullo spatio in rerum natura productio incipit corpus acquirere hoc spatium, seu hanc habere præsentia: ergo est aliquid superadditum corpori locato. Dices corpus habere hæc præsentiam non tantum esse corpus, & spatium, sed corpus provt in spatio. Bene est: Corpus provt in spatio, vel tantum dicit esse in rerum natura corpus, & spatium, vel dicit esse aliquid supra corpus, & spatium: non primum, quia existente hoc corpore, & hoc spatio non est hoc corpus provt in hoc spatio: ergo est aliquid distinctum supra corpus, & spatium illud ergo quod dicit corpus vt in spatio supra corpus, & spatium erit præsentia. Indulgeo in modo loquendi hæc spatia admittentibus, quæ si negentur omnino, & adhuc illis non vtantur ad diuersas præsentias explicandas idem robur meum seruabit argumentum, & in modo loquendi magis premet, spatio enim adhuc à disputatione relegato argumentabor. Idem corpus est indifferens ad habendam hanc vel illam præsentiam: ergo præsentia distinguitur ab illo, & adhuc solutionem iam impugnatum dare non poteris, videlicet distingui præsentias extrinsecè per diuersas connotationes eiusdem corporis ad diuersa spatia.

Dices præsentiam consistere non in aliqua forma superaddita, sed in hac vel illa distantia huius corporis ab illo. Contrà: secundum hanc solutionem, esse corpora contigua erit esse indistantia, quid ergo erit esse corpora penetrata? Dices corpora penetrari esse idem spatium vtrobique occupare. Non inficior, sed adhuc vrgeo: idem spatium duobus corporibus penetrari non solum dicit existentiam corporum, & spatium, quia dato spatio, & existentibus corporibus possunt non occupare idem spatium: ergo est aliquid distinctum à corporibus, & spatio: hoc ergo vbi, seu præsentiam esse dico. Secundò ad distantiam redeo. Duo corpora esse distantia non est tantum corpora quæ distant, & spatium, quod interiacet, & corpora intermedia: quia his omnibus existentibus in rerum natura possunt eadem corpora distare, & non distare, & nullo corpore productio, nulloque spatio addito per motum localem sunt distantia corpora, quæ non distabant: ergo esse corpora distantia includit aliquid distinctum à corporibus, quæ distant, & quæ interiacet, & spatio, hoc distinctum, ex vi cuius formaliter distant, importat præsentias corporum distantium, & interiacentium. Dices corpora intermedia non posse esse inter illa, quæ dicuntur distare, quin formaliter sit illorum distantia. Fateor, sed non explicabis quid sit corpora hæc esse inter illa, quæ distare dicuntur, nisi præsentias superadditas admittas, eadem enim corpora, quæ modò sunt extrema respectu aliorum interiacentium, possunt in eodem statu esse intermedia respectu illorum, quæ modò interiacent, quæ essent extrema: ergo hæc corpora esse inter illa dicit præsentias superadditas corporum, quas ego propugno.

Eandem distantiam aliter impugno: Deus potuit creare hunc mundum constantem eisdem partibus, eodem ordine collocatis in alio spatio, & tunc mundus, & omnia illius elementa haberent alias præsentias: ergo occupare hoc spatium, seu corpora habere has præsentias, non tantum est ordo, seu collocatio rerum, ex vi cuius hæc corpora mediant inter illa, hæc illa continent, & illa continentur. Antecedens probatur. Potest Deus extra hunc mundum alium creare: ergo potuit creasse hunc in illo spatio, in quo modò potest creare alium. Confirmatur: Deus

potest modò totum mundum mouere, eo modo, quo mouetur nauis cum aliis corporibus intra illam contentis, sed tunc mundus, & omnia illius elementa alias acquirerent præsentias, & tamen omnia corpora haberent inter se eandem collocationem, & eundem ordinem, eademque essent continentia, & contenta respectu eorumdem: ergo corpora has præsentias habere, non consistit in hoc ordine corporum interiacentium respectu illorum, quæ distantia dicuntur.

Dicunt alij, me esse hic, dicere negationem essendi alibi, quos sic impugno. Quando ego sum Matriti, habeo negationem essendi Toleti: ergo quando migro Toletum destruitur negatio essendi Toleti, quam antea habebam: ergo aliquid positium producit, quia nullo alio modo potest destrui negatio, nisi per productionem habitus positui, cum quo opponitur. & cuius est non esse. Secundò, quando defino esse Matriti, incipit negatio essendi Matriti, ergo definit esse aliquid positium, quod antea erat: ergo esse Matriti erat aliquid positium, in qua præsentia Matritana sita erat.

Connotatores dicunt præsentiam identificatam cum corpore aliquando suum effectum formalem tribuere, & aliquando non, ratione connotati existentis, vel non existentis. Doctrinam impugno in Metaphysic. Controu. 4. Punct. 6. §. 2. disputans de distinctione relationis prædicationalis à fundamento, sed adhuc illa admissa in hac materia locum inuenire non potest. Affirmant connotatores eandem formalitatem identificatam cum fundamento diuersos tribuere formales effectus ratione diuersorum connotatorum. Vnde ad hoc vt nouns effectus formalis reperitur, requiritur noua productio connotati, est non requiratur productio nouæ formalitatis: sed non potest nouum aliquid connotatum assignari, ratio se cuius incipiat præsentia necum semper identificata tribuere modò effectum formalem, quem antea non tribuebat, & me Matriti constituere, vbi antea non eram: ergo hæc connotatorum doctrina non potest in hac materia subsistere. Non posse dari aliquid connotatum denudò productum satis probatum est, dum illud connotatores non assignent, & facile suaderetur, nihil enim supponitur ad præsentiam denudò productum in mobili, aut in principio mouente, aut in alio subiecto: ergo nullum est nouum connotatum, cum nouam acquiri præsentiam, ratione cuius hæc, quæ antea fuerat quoad entitatem tantum, modò incipiat, esse quoad formalitatem. Si dicas hoc connotatū esse motum inquiri an motus iste qui essentialiter est actio terminum habeat, vel illo careat, hoc vltimum dici nequit, actio enim essentialiter dici terminum. Si terminum habeat, hunc ego præsentiam esse dico, & non tantum connotatum. Secundò præsentias superadditas negas, ne multiplices entitates: ergo abs re cum loco præsentia, quam neges connotatum aliud admittis. Addo, quod si daretur motus localis, seu actio sine termino in hac formaliter præsentiam esse constituendam, & dicendum motum habere secum terminum identificatum; qui enim affirmant actionem dari sine termino, tantum in modo loquendi differunt ab his, qui dicunt terminum esse identificatum cum actione, vt in simili probabo Controuers. 5. de anima, Punct. 1. contra illos, qui dicunt intellectionem actionem esse terminum carentem.

Obiic. primò. In primo instanti, in quo res producitur, est in loco, & in illo instanti non mouetur: ergo rem esse in loco non importat motum aliquem. Respondeo præsentia acquiri semper per actionem productivam illius, siue hæc actio proveniat à re præsentia, siue à causa hanc producente, hanc tamen actionem non dici motum respectu subiecti, quod prius tempore non fuit existens, quia actio supra motum dicit negationem termini præcedentem in subiecto tempore immediatè antea existentem.

Obiic. secundò. Si motus consistit in actione superaddita, talis actio continua esse non potest, quia quando aduenit hæc pars, iam alia abiit, & non est, & ita nunquam poterunt partes motus vniri. Hæc obiectio compositionem successiuorum non præsentias superadditas intendit euertere. Respondeo motum localem dici continuum successiuè, quia illius partes sunt successione continuæ, id est nulla facta interruptione fluunt, vna immediata post aliam, & hoc tantum modo continuari præsentias, quas acquirit homo, cum per spatium diuisibile mouetur, & per hanc vniionem ordinis, & successionis, neque præsentias

rias productas, neque actiones, ex vi quarum producuntur, unionem aliam habere. Instabis: sequi ex hac solutione dari infinitas presentias, & infinitas actiones in motu, quo homo ex hac parte prima cubiculi in illam ultimam movetur. Respondeo in opinione, quæ continuum componit ex infinitis partibus, & indivisibilibus concedendam esse sequelam, in qua nullum est absurdum supposita hac continui compositione: in opinione verò, quæ continuum ex indivisibilibus finitis statuit, facile sequelam nego, quia in quocumque motu sunt partes finitæ, quibus partes finitæ termini correspondent.

11 Obiic. tertio. Subiectum non potest supponi tanquam causa materialis presentia: ergo presentia non potest illi inherere. Probatur antecedens: ad hoc vt subiectum formam recipiat, debet supponi approximatum agenti, sed subiectum non potest supponi approximatum ad ipsam presentiam, quia per istam formaliter approximatur: ergo nullum subiectum potest supponi vt principium recipiens presentiam. Respondeo subiectum non debere supponi præsens ad causandam propriam presentiam, sicuti neque natura debet supponi subsistens ad producendam, seu recipiendam subsistentiam etiam in opinione, quæ asserit subsistentiam se tenere ex parte actus primi respectu actionum, quæ à substantia effectivè procedunt. De hoc latius Contr. 10. Punct. 4.

12 Obiic. quarto. Antequam corpus producat presentiam superadditam debet supponi approximatum spatio: ergo per hanc presentiam superadditam non potest constitui præsens. Probatur antecedens: si non deberet supponi approximatio ad spatium priusquam produceretur presentia, possem ego modò Compluti existens producere presentiam Romæ sed non possum illam producere: ergo ex eo est, quod non sum Romæ approximatus: ergo ante productionem presentia debet supponi approximatio subiecti ad spatium, in quo producenda est presentia. Respondeo. me non posse ex hoc spatio immediatè producere presentiam in alio non esse ex eo quod non possum agere in distans, quia si presentiam distantem ab hac immediatè producerem, semper in me ipsum agerem, & non in aliud distans, quia quando produco presentiam, ex vi cuius Romæ præsens fio, non ago in spatium Romanum, sed in me ipsum & approximatio tantum supponitur ad effectum producendum inter principium passivum, & actuum, quorum neutrum est spatium, & ita ad producendam presentiam non debet supponi principium productivum illius approximatum spatio, vt falsò concedit obiectio, quod si immediatè post presentiam Complutensem non possum producere presentiam Romanam, non est ex defectu huius applicationis sed ex natura presentiarum, quæ petunt certo ordine produci, ita vt inter Romanam & Complutensem alia presentia producantur, quod aliqui tantum intendunt cum dicunt subiectum debere supponi negativè spatio approximatum, hoc est, debere immediatè antea habuisse presentiam non distantem, quia presentia, quæ distans non possunt immediatè produci.

13 Obiic. quinto. Eo ipso quod entitas intelligatur correspondens spatio, est formaliter præsens: ergo non indiget presentia superaddita vt sit præsens. Concedo antecedens, & nego consequentiam, quia ad hoc vt respondeat spatio indiget illo modo cum ex se indifferens sit vt huic vel illi spatio correspondeat. Alia huic argumento similia sunt, in quibus ex parte antecedentis supponitur superadditus modus, quo posito, formaliter corpus constituitur præsens, & postea inferitur in consequenti necessarium non esse talem modum: eorum sunt, in quibus inferitur non dari presentiam superadditam ex eo quod si res sit constituta cum hac distantia, vel quod sit contenta intra illud corpus, vel quod inter illam, & aliam, hoc, vel illud corpus sit interpositum, quocumque alio secluso sit formaliter præsens, in quibus verum est antecedens, & falsum consequens, & illatio pessima, supponitur enim in antecedenti, quod negatur in consequenti, quia rem intra aliam contineri, & hunc vel illum ordinem positionis servare formaliter includit presentiam superadditam rei, quæ poterat non ita intra illam contineri, & talem positionis ordinem non servare.

PUNCTUM V.

An in toto composito singula entitatibus distincta presentia respondeant.

Existimarunt nonnulli recentiores non posse in questionem vocari an in homine anima rationalis sit præsens per presentiam materia primæ, aut quantitatis ex eo quod anima rationalis definitivè existat, & materia prima, illiusque quantitas circumscriptivè, quæ presentiarum differentia videntur non posse in eandem confluere. Alienus longè sum ab hac mente, & ideo primum statuo eodem modo philosophandum esse de forma hominis, ac de quacumque alia formæ materiali, rationem do. Ex eo quod hæc pars formæ equi vniatur huic parti materiae existenti in hoc spatio præcisè aliā presentia tenente se ex parte formæ (id suppono de forma equi, vt consequentiam faciam de forma hominis), pars formæ est in eodem spatio, in quo est pars materiae, cui vniatur, & si tota forma equi vniatur eidem parti materiae, ex vi illius unionis tota forma esset in spatio, in quo est illa pars materiae: ergo ex eo quod tota anima rationalis vniatur huic parti materiae tota debet esse in eodem spatio, in quo est pars cui vniatur, verbi gratia, ex eo quod tota anima rationalis vniatur huic indivisibili materiae capitis debet esse in spatio, in quo est illud indivisibile: ergo ex eo quod eadem anima tota vniatur indivisibili materiae pedis debet esse in eodem spatio, in quo est illud indivisibile: ergo ex eo quod tota anima rationalis vniatur singulis partibus, & singulis indivisibilibus huius materiae divisibilis, præcisè quacumque aliā presentia tenente se ex parte formæ, debet tota esse in singulis partibus, & indivisibilibus spatij, in quibus sunt singulæ partes, & singula indivisibilia materiae, & anima rationalis secundum se totam esse intimè presentem ex vi unionis singulis indivisibilibus, & partibus materiae, siquidem singulis vniatur, & forma ex vi unionis ad subiectum constituitur præsens in eodem spatio, in quo est subiectum.

Ad illud, quod adducebatur de differentia presentiarum definitivæ, & circumscriptivæ respondeo, posse eandem presentiam divisibilem esse circumscriptivam respectu vnius subiecti, & definitivam respectu alterius, si secundum singulas sui partes toti subiecto correspondeat, respectu cuius definitiva dicitur, ita vt quælibet pars illius totum subiectum afficiat, & respectu alterius ita se habeat vt diversis subiecti partibus diversæ presentia partes correspondeant, ita vt nulla pars subiecti, duplici parte illius presentia afficiatur. Hac ratione se haberet presentia materia primæ respectu materiae, & respectu animæ rationalis, si utramque afficeret, quælibet pars distincta presentia semper distinctam partem materiae respectaret, diversæ tamen partes eiusdem presentiae respicientes diversas partes materiae respicerent omnes simul, & illarum quælibet totam eandem indivisibilem animam. De hoc iterum, Puncto immediatè venturo. Concludo ergo eodem modo philosophandum esse de anima rationali, ac de reliquis formis, eademque probabilitate posse dici esse presentem per presentiam materiae, aut quantitatis, dum est materia vniata, ac de quacumque alia formæ materiali. Quid de omnibus tenendum sit, iam dico.

Pater Vasquez tom. 1. in 3. part. disp. 199. n. 29. ait materiam primam, & reliquas formas substantiales, & accidentales, quæ sunt in composito, esse presentes per presentiam quantitatis. Vasquium sequutus est Albert. de prædicam. quantitatis disp. vnica, q. 6. Omnibus entitatibus distinctis à presentia, & motu, ex vi cuius producitur, distinctas respondere presentias defendunt P. Suarez in Metaph. disp. 41. sect. 5. P. Rub. tract. de loco, quæst. 6. contrariâ opinione relicta quam in prioribus commentariis fuerat amplexus. Eandem tenet Hurtadus disp. 14. sect. 4. Additque Hurtadus sententiam nostri Vasquez non multum habere ponderis, neque rationis: sed videamus quantum roboris, & ponderis habeant rationes quibus illam impugnat.

Arguit primò Hurtadus. Quantitas habet idem vbi, etiam si pereant accidentia, quæ illi inhaerent: ergo non habet presentiam illis communem. Respondeo concedendo antecedens, & negando consequentiam, quia quantitas habet